

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja

XI. évfolyam
11. szám
2010. november 7.
reginamundi.hu

„Nem a magam hasznára válaszoltam az úr hívó szavára, hanem a jóakarató emberek javára.”

Új plébánosa van egyházközségünknek!

V alójában csupán a címe új, a személyét már jól ismerjük, hiszen tavaly november 5. óta helyettesíti az egy héttel azelőtt váratlanul elhunyt Gyula atyát.

Nem lehetett könnyű ismeretlenül, fiatalon, hároméves hévízi káplánság után a „mély vízbe” bedobva, egyik napról a másikra átvenni szeretett és tisztelt plébánosunk helyét, megismerni és gondozni a közösségeket, amelyeket Gyula atya 15 év alatt fokozatosan fejlesztett ki.

Dezső atya azonban helytállt. Fiatalos lendülettel kezdte meg a lelkipásztori teendőket, folytatta a félbemaradt ovismiséget, a bibliaórát, az egyetemisták pasztorálását és minden más tevékenységet a saját egyénisége szerint, de Gyula atya szellemiségét sem megtagadva. Hamarosan egyre többen megszerették kedves, közvetlen modora, segítőkészsége, szerető gondoskodása miatt.

„Olyan élhető közösséget szeretnék kialakítani, ahová öröm eljönni. Akár egy összejövetelre, vagy magára a szentmisére, úgy, mintha hazamennénk. El szeretném érní, hogy mindenki érezze azt, hogy fontos, hogy számít. Nem csak nekem, a lelkipásztornak, hanem elsősorban Istennek számít.” – mondta a vele készített interjúban még ez év januárjában. Azóta sokan tapasztalhattuk, hogy ez nem pusztán szólam volt a részéről. Észlelhetjük, hogy a templom tele van a miséken, mi, a hívek szívesen és figyelemmel hallgatjuk élénk gesztusokkal kísért, gondolkodásra, magunkba nézésre készítő elmélkedéseit, amelyek minden korosztályhoz és minden életállapotban lévőhöz szólnak.

Külföldi és belföldi egyházközségi zarándokutak lelki vezetése, nyári hittan-

táborok, zarándokutak és lelki napok a Szilágyi-iskola tanárainak és tanulóinak – mindezek színesítik egyéves lelkipásztori munkáját.

Jól emlékszem az első képviselőtestületi gyűlésre, amelyet már Dezső atya vezetett, ahol őszinte kíváncsisággal kérdezte: „Vajon mi a szándéka az Úrnak azzal, hogy engem most ide vezérelt?”

Az elmúlt év során sok munkában és rengeteg küzdelemben lehetett része. Nagy belső önuralommal viselte az állandó összehasonlítást tapasztalt elődjével, és a bizonytalanságot itteni szolgálatának idejét illetően. Meg kellett ismernie sok-sok rábízott lelket, de önmagát is a váratlan és szokatlan helyzetekben. Elsősorban azonban Isten akaratát kutatta szolgálatával kapcsolatban. Mivel az eddigi élete során is minden útelágazásban egyértelműen érezte Isten jelenlétét és irányítását, úgy gondolja, most is egyszerűen csak őrá kell bízni magát, és akkor biztosan az ő útján vezet majd híveit. Miután november 1-jével megkapta plébánosi kinevezését, elárulta, hogy most már sejti, sőt tudja, mi is lehet vele az Úr szándéka.

Az érsek atya által ráruházott feladatokat alázattal fogadta: az egyetemi lelkészség, a Szilágyi-iskola és a Szent Margit katolikus óvoda lelki igazgatása – mind olyan kihívás, amelyre nagy

örömmel válaszol, mivel rendkívül fontos számára a fiatalok nevelése.

Az írás címe Dezső atya papi jelmondata, amelyet Assisi Szent Ferenctől kölcsönzött. Azt sugallja, hogy a közösséget akarja szolgálni, munkáját nem egyedül, hanem csakis a közösséggel együtt kívánja végezni a közösségért. Nekünk, híveknek segítségére kell lennünk ebben a törekvésében, hiszen együtt, összefogva lehetünk igazán erősek, így együtt munkálkodva érhetjük el célunkat az üdvösségre vezető úton.

„Jézus mondja: Én örök jutalmat adok a rövid ideig tartó fáradozásért, a múltó megaláztatásért olyan dicsőséget, amely véget nem ér” (Kempis Tamás).

Sok szeretettel köszöntjük új plébános atyánkat!

Az érsek atyához csatlakozva mi is a jó Isten áldását kérjük Dezső atya további munkájára, sok erőt és még több kegyelmet a plébánosi tisztség betöltéséhez.

szöveg és fotó: Demény Anna

Kinevező okirat!

Főtisztelendő
László Dezső
plébános úrnak

Főtisztelendő Plébános Úr!

Eddigi lelkipásztori munkáját és helytállását köszönettel elismerve folyó

év augusztus 9-én kineveztem veszprémi római katolikus egyetemi lelkésszé, valamint a Szilágyi Erzsébet Keresztény Általános Iskola és a veszprémi Szent Margit Óvoda lelki igazgatójává. November 1-jei hatállyal pedig László Dezső atyát – egyéb megbízatásai érintetlenül hagyásával kinevezem a veszprémi Regina Mundi Plébánia plébánosává.

További munkájához a jó Isten áldását és a Szűzanya pártfogását kívánom. Magamat imáiba ajánlom, tisztelettel és szeretettel:

Veszprém, 2010. október 18.
+Gyula
érsek

Mennyei kincseket gyűjtött

Emlékező-hálaadó szentmisére gyűltünk ma össze Gyula atyáért, aki egy évvel ezelőtt éppen ezen a napon tért meg Teremtőjéhez – kezdte Dezső atya a misét október 27-én este. – Aki nek a sírjához eljárunk, akiért gyertyát gyújtunk, imádkozunk és szentmisét mondatunk, akire emlékezünk, mert bennünk él, az valóban tovább él velünk.

Gyula atya egyszerű életet élt, nem gyűjtött vagyont, földi kincseket. Úgy élt, ahogyan azt híveinek tanította: mennyei kincseket gyűjtött. Szinte magunk előtt látjuk, ahogy az Úr színe előtt megjelenve, alázatosan meghajolva bemutatja, milyen kincsekre tett szert földi élete során: idős, beteg emberek szeretetére, akikhez eljárt vigaszt nyújtani, gyermekek, fiatalok szeretetére, akiket nevelt, oktatót, akiknek életvezetési tanácsokat adott. Hitoktatók, szerzetesek, papok tiszteletére és megbecsülésére, akiknek kiemelkedően nagy biblikus tudását nyújtotta, és akiket – példaképpül állva előttük – a hitükben erősített meg. Családok, barátok, hívek szeretetére és tiszteletére. A közösségek, amelyek ma is az Úr dicsőségére végzik munkájukat, szintén ide tartoznak.

Dezső atya maga is személyes példaképét látja Gyula atyában, akinek a helyét átvette, és szeretne az általa megkezdett úton tovább haladni.

Október 23-án, szombaton, a celldömlői temetőben jártunk, Gyula atya nyugvóhelyén, ahol a családtagokkal együtt imával és a kegyelet virágaival emlékeztünk meg róla, aki életünk végéig a lelkiatyánk marad.

D. A.

fotó: Kreschka Károly

Látogatóban a besnyői Szűzanyánál

Egyházközségi zarándokút 2010.

Sok ismerős reginás gyűlt össze október 16-án reggel a művelődési ház parkolójában, hogy elinduljon az idei hagyományos zarándokutunkra. Ezúttal Gödöllő-Máriabesnyő volt a fő úti célunk.

Először a Grassalkovich Antal gróf által építtetett kastélyt néztük meg Gödöllőn. A kettős U alakú, hatalmas parkkal rendelkező kastélyt 1735-ben kezdték építeni, mai formáját a XIX. század elején érte el. Ekkorra az urasági lakosztályok mellett templom, színház, lovarda, fürdő és virágház, valamint narancsház is helyet kapott benne. A Grassalkovich család férfiágának kihalása után az országgyűlés döntése alapján a mindenkori magyar uralkodó pihenőrezidenciájául jelölték ki. Ez a funkciója 1918-ig maradt meg, így Ferenc József, majd IV. Károly, illetve a királyi család gyakorta, évente hosszú hónapokat időzött Gödöllőn. Ebben a korszakban a kastély az önálló magyar államiság egyik szimbólumává vált, és politikai jelentőséggel rendelkezett. Különösen Erzsébet királyné (1837–1898) tartózkodott szívesen Gödöllőn, ahol magyar környezete mély szeretettel vette körül, s tragikus halála után a kastély felsőkertjéhez kapcsoltnak emlékparkot létesített. A két világháború között a kastélyt a jogfolytonosság jegyében a kormányzó, Horthy Miklós számára rendezték be. 1945 után, anyni más hazai palotához hasonlóan, a gödöllői együttes sorsa is a fokozatos pusztulás lett. Falai között szovjet és magyar alakulatok telepedtek meg, a gyönyörű termekben szociális otthont, szükséglakásokat létesítettek, a parkot pedig felszabdalták.

1986-ban kezdték meg a felújítást. A központi szárnyakon kívül a lovardát és az istállósárnyat is rendbe hozták. A főépület emeleti részén a kastélymúzeum a királyi korszakba, valamint a Grassalkovichok életébe enged betekintést számos kép, szobor és bútorzat révén.

Zarándoklatunk következő állomása Máriabesnyő volt, amely a XX. században Máriapócs után az ország második leglátogatottabb Mária-kegyhelyévé vált. A kapucinus rend 1912-ben, majd 1942-ben felújította a templomot, csak 1950-ben, a szerzetesrendek feloszlatásakor voltak kénytelenek elhagyni. 1989-ben térhettek vissza. Itt készültek a novíciusok későbbi hivatásukra 2002-ig. Jelenleg Budán, Mórón és Tatán van házuk.

Először a temetőbe vitt az utunk, ahol tragikus sorsú miniszterelnökünknek, Teleki Pálnak a síremlékéhez járultunk, és elmondtunk érte egy imát. Ezután a kegytemplomhoz értünk, amelynek terve és építése szintén Grassalkovich gróf nevéhez fűződik. Ő Loreto-kápolnát kívánt felépíttetni, ezért egy kegyzobormásolatot hozott Loretóból, de egy csoda folytán két kegyzoborra lett a máriabesnyői kegytemplomnak. Az építkezésen dolgozó egyik kőművesegéd álmában jelenést látott, amelynek engedelmességgel kiástak a földből egy apró elefántcsont Szűz Mária-szobrot. A gróf koronát készíttetett a szobornak, és ez az ereklye került a főoltárra kristályüvegbe zárva, kis ezüst szekrénykében elhelyezve. A főoltár mögött láthatjuk a libanoni cédrusfából készült, egy méter magas

loretói kegyzobrot: Szűz Mária a kis Jézussal. Az olaszországihoz hasonlóan ez is öltöztetett szobor. A kegyhely híre hamarosan elterjedt, sok imameghallgatás történt, amit az oltár háta mögött látható sok kis ezüstszív is mutat.

A templom oltárképei közül megemlíteném a Pádúai Szent Antalt, Nagy Szent Terézt ábrázolót baloldalt, a jobb oldali oltárképen pedig Szent Ferenc stigmatizációját, amikor megkapta kezén, lábán és oldalán Krisztus sebeit. Ilyen stigmatizált szent volt a XX. században élt Szent Pió atya is, akinek a szobra a Szent Ferenc-oltár közelében áll.

Lent, a kriptában az alapító grófnak és feleségének a koporsóját tartalmazó síremlékét láthattuk, amely vörös és fekete márványból készült, szobrokkal és egy alabástrom vázával díszítve.

A szentmisénket Dezső atya a kegytemplomban tartotta. Szentbeszédében kiemelte zarándok voltunk lényegét, és élénk állította olyan nemzeti nagyjaink példáit, mint Grassalkovich és Teleki Pál, valamint a szentek példáit, akiknek képei és szobrai életszentségüket juttatja eszünkbe. Dezső atya maga is hosszú időt töltött el az itteni kapucinus közösségben, ezért hitelesen tudta bemutatni nekünk az életüket és lelkeségüket.

Ez a zarándokutunk is sok lelki teltekezéssel járt, lélekben megújulva, fel-frissülve folytathattuk hétköznapjainkat, földi küldetésünket teljesítve.

szöveg és fotó: Demény Anna

Nem csak gyerekeknek

Kedves Gyerekek!

Bizony, csípős hidegre fordult az idő, s ahogy rendszeresen minden esztendőben, úgy idén is: mindenszentek körül már előkerülnek a szekrények mélyéről a télikabátok, a meleg sálak, kesztyűk, és csizmát, bélelt bakancsot húzunk a vékony lábbelik helyett. Ahogy keresgélem, válogatom a gyerekeim téli ruházatát, két kislány arca merül fel előttem. Az egyik nyafogósan meséli, hogy a napokban vásárolni mennek már végre. Mert új csizmát és kabátot akar, ez a tavalyi olyan „égő”, és nagyon „uncsi” is – húzza el a száját a rajta lévő divatos holmikra mutatva. A másik szemlesütve, pirulva suttogja az ajtó mögé húzódva, hogy hónap vége van, napok óta vacsora sincs otthon, se vaj, se kenyér, pedig vastagabb kabát, sál, cipő is kellene, de miből... Mindketten csalódottak, elégedetlenek, szinte már boldogtalanok. Kis életük legnagyobb problémájaként érzékelik az adott helyzetet – pedig csak egy sapka, egy csizma, egy kabát a tét –, de ők most nyilván nem kíváncsiak a világ mélyebb összefüggéseire. Azt hiszem, ez tizenkét éveseknél igazán érthető. Elszorul a szívem, ha rájuk gondolok, sajnálom mindkettőjüket, kit ezért, kit azért, s gondolkodom, vajon melyikőjük van nagyobb bajban. Az, akinek nem adatik meg a meleg ruha, a finom étel, a fűtött, világos szoba, vagy az, akinek nem adatik meg a várakozás, a vágyakozás, a meglepetés öröme... Tanácstalan vagyok, segíteni egyikükön sem nagyon tudok. Hiszen a nehéz sorsú kislány családjának minden anyagi gondját ugyanúgy nem áll módomban megoldani, ahogy nem tudom nyilván megértetni a látszólag jobb helyzetben lévő társával sem, hogy valójában milyen szerencsés is ő, akinek még válogatni is van módja, s hogy néha elégedjen meg azzal, amije van. Ha veszek is egy sálát, attól még nem kerül pénz csizmára, kabáttra, s ha kabátot, csizmát is vennék, még mindig nem lesz villany, tűzifa. Ha le is mond a másik kislány idén az

új kabátról unszolásomra, majd kap három pulóvert, s ha mégsem, akkor elárasztják az ajándékok karácsonykor, s megint nem lesz módja megtapasztalni a vágyakozás varázsát. Mit is adhatnék nekik? Mi is lenne a valódi segítség?

Éppen ezen töprengek, amikor kabát utáni sóvárgásuk eszembe juttat egy másik, legendás, meleg felöltőt: egy köpönyeget. November 11-én Szent Mártonra, a pannóniai Savariában (Szombathelyen) született püspökre emlékezünk. A Galliába visszavezényelt római hadsereg bátor, fiatal katonája, Martinus (Márton) a legenda szerint épp kilovagolt a városba egy hideg, havas, téli éjszakán, s a jeges szélben átfázott, rongyos koldust látott meg az utca sarkán, aki felé nyújtotta félig megfagyott kezét. Martinus nem sokáig gondolkodott, éles kardjával kettéhasította prémes köpönyeget, s felét a koldusra terítette, másik felével maga burkolózott be, úgy lovagolt tovább. Még azon az éjszakán Márton álmodott, s álmában éneklő angyalok kara közepén ott állt a koldus az ő köpönyében – a koldus arca azonban Jézus arca volt. Márton a csodás álmából felébredve azonnal jelentkezett a püspöknél megkeresztelkedésre, majd később, mikor végleg felhagyott a katonáskodással, pappá szentelték, és még sok-sok történet maradt fenn bölcsességéről, jó szívééről, irgalmas szeretetéről. Gyermekkoromban és felnőttként is hosszú ideig kételkedve hallgattam ezt a történetet: egyáltalán nem értettem, mire jó egy fél köpeny. Miért nem adta oda Márton az egészséget, vagy miért nem adott pénzt, ételmezt, miért nem fizette be egy vendégfogadóba éjszakára a koldust? S ha igazán semmi más nem volt nála, csak az a köpeny, ami az ő vállán is igencsak elkélt, hogyhogy nem üggett tovább magában így morfondírozva: „A metsző szélben engem is megvesz az Isten hidege. Nekem is nagyon fontos a meleg ruha, s mivel másom sincs, csak ez az egy szál köpönyem, hát nagyon sajnálom, atyámfia, de most nem segíthetek, talán majd máskor!”?

Ahogy felnőtt fejjel egyre több nehézséggel, nyomorúsággal, kilátástalan élethelyzettel találkoztam, szép lassan kezdtem megérteni Márton döntését. Ma már tudom, Szent Márton köpönyegének története az ajándékozás művészetére tanít mindnyájunkat. Hiszen nem oldhatunk meg minden gondot és bajt – ahogy Szent Márton sem nyújtott megoldást a koldus egész szerencsétlen életére. Nem áll módunkban és nem is a feladatunk magunkra vállalni fizikai és lelki erőnket, anyagi lehetőségeinket meghaladó terheket, hiszen ezzel esetleg magunkat is bajba sodorhatjuk, és így előbb-utóbb mi is mások segítségére szorulunk, a többiek terhére leszünk. Márton azt cselekedte, ami a pillanatnyi helyzet és a saját lehetőségei szerint elvárható és elégséges volt. Segítséget kértek tőle, hát segített. Annyit, amennyit tudott, akkor, amikor kérték, és éppen azt adott, amire legnagyobb szükség volt.

Hiába szórt volna pénzt a koldus elé, mert éjjel már valószínűleg minden zárva volt, s reggelre a szerencsétlen ember az aranyakkal a markában fagyott volna meg. Hiába vett volna ki egy éjszakára szobát, attól még a következő éjszakák hosszú során nem lett volna menedéke a koldusnak. Hiába szedett volna össze másnapra, harmadnapra ételmezt, több ruhát, hogy eljuttassa a bajba jutott embernek, ha akkor már későn érkezett volna a segítség. És hát ugye hiába adta volna oda túlbuzgón, túl nagylelkűen az egész köpönyét, ha esetleg utána ő maga fázott volna át, és betegedett volna meg gyógyíthatatlanul a zord téli hidegben. Még az is lehet, hogy a koldus el sem fogadta volna az egészséget, mivel átlátott volna az értelmetlen önfeláldozáson. Akkor meg mi végre lett volna a nagy buzgólkodás?

Márton története sok érdekes dologra figyelmeztet bennünket, mai embereket. Először is természetesen arra, hogy nyitott szemmel és nyitott szívvel járjunk, és még időben vegyük észre a felénk nyújtott, kérő kezét. Ezt mi, a keresztény

közösség tagjai – úgy tapasztalom – általában meg is tesszük. Ám Szent Márton legendája arról is szól, hogy tanuljunk meg jól, okosan, megfontoltan segíteni. Azt adjuk, amire szükség van, ne azt, ami nekünk fölösleges! Ne aránytalanul sokat, hogy még el lehessen fogadni! Ne hozzuk kellemetlen helyzetbe, ne alázzuk meg akaratlanul is a rászoruló embertársunkat! Ne kelljen azt éreznie, hogy egy életre leköteleztük, s hogy ő soha, semmilyen formában nem lesz képes jóindulatunkat viszonzni! És ne adakozzunk felelőtlenül, ostobán sem: magunkat veszélybe sodorva, megkárosítva!

Így karácsony közeledtén sokunkban felébred az adakozószándék, könnyebben észrevevessük a rászorulókat, bajbajutottakat. Az adakozás gondolata az elmúlt hetekben sajnos egyébként is szomorú aktualitást nyert térségünkben

az iszapkatasztrófa miatt. Sok a felénk nyújtott, kérlelő kéz, vegyük észre, és kövessük mi is Szent Márton példáját!

De ne feledjük: meleg köpönyeg kell, és nem a kidobásra szánt, utunkban álló, sok fölösleges limlom. S hogy melyikünk miből szövi a maga köpönyegét, az már kinek-kinek a lelkiismeretén és a lehetőségein múlik... Aki lapátolni tud, fogja meg a lapát nyelét, aki szállást tud adni, nyissa ki az ajtót, aki meleg ruhát, téli tüzelőt ajánl, az épp olyan helyénvaló, mintha pénzt küld, vagy ha egy imát mond el, ha egy jó szót, egy megértő mosolyt küld a bajba jutottaknak. Ne feledjük: csak köpeny kell, nem az egész ruhatárunk! Ám a köpeny ma kell, és nem holnap. És bőven elég lesz a fele is, hogy mindketten – adományozó és segítségre váró – betakarózhassunk, megvédhessük magunkat az élet viharai közt. A hiányzó másik felet bízzuk

JÁTSZÓHÁZ A SZILÁGYIBAN!

Szeretettel hívjuk az iskolába készülő óvodásokat szüleikkel, testvéreikkel a Szilágyi-iskolában tartandó játszóházba. Első találkozás: 2010. november 13., a 17.00-kor kezdődő ovismisét követően.

Téma: Márton-napi vigasságok
Kézműves-foglalkozás, játék, jó hangulat várja a kedves érdeklődőket!

a Jóistenre nyugodt szívvel! Azt majd kipótolja az ő gondviselése.

Péti Mária

A Szilágyi keresztény iskola hírei

Intézményünk 2010-ben lett 150 éves. Jogelődjét, a Veszprémi Angolkisasszonyok Sancta Maria Intézetét 1860-ban alapították.

Ennek tiszteletére a diákönkormányzat „Az én iskolám” címmel rajzpályázatot hirdetett. A legjobb pályaművekből a Veszprémi Művelődési Központ előcsarnokában 2010. október 8-tól kiállítást rendeztek, valamint a díjakat a kiállítás megnyitóján Halmay György igazgató adta át. Majd következett a fergeteges gálaműsor, melyen iskolánk régi és új diákjai mutatták be produkcióikat. A szülői munkaközösség és az iskola vezetősége szervezésében október 9-én zárándoklattal zárult a programsorozat.

A zárándoklat előkészületeikor aggodva figyeltük az időjárás előrejelzéseit, ám Isten meghallgatta gyermekei imáját, és szép időt adott. A reggeli hideg köd gyorsan elillant, a meleg nap jókedvre derített mindenkit. Az iskola diákjai szüleikkel és pedagógusokkal három útvonalon haladva Szent Klára Krisztus öt szent sebéhez írt imáját végigélmélkedve jutottak fel a Csátár-hegyi Szent Kereszt-kápolnához. Egy-egy stációnál

szülők és tanárok égő méccsével várták a zárándokokat, segítve őket az elmélkedés útján. A kápolnánál osztályonként hálát adtak az iskola fennállásáért. A zárándoklat misével zárult, melyet az iskola lelki igazgatója, László Dezső atya mutatott be. Könyörgésekben megemlékeztünk az iskola alapítójáról, mostani vezetőiről, tanárokról, diákokról, családokról és az iszapkárosultakról. A misét

követte a közösen elfogyasztott ebéd, melyet az Ízlelő vendéglő készített. A kápolna körüli teret betöltötte a vidám gyermeki kacagás, az összetartozás öröme. Dicsőség Istennek ezért a délelőttért. Hisszük, hogy az angolkisasszonyok által elültetett mag jó földbe hullott, és megtermi százszoros, Istennek tetsző gyümölcsét.

szöveg és fotó: Léner-Pintér Sára

Karitás-zarándokút

2010 október 8-án a főegyházmegyei karitás rendezésében történt zarándokúton mi, a Regina Mundi Plébánia karitászcsoportjának tagjai is részt vettünk. Úti célunk Budapest volt.

Reggel hét órakor indultunk a Károly-templom elől autóbusszal. Indulás előtt Zagyva Richárd, a főegyházmegyei karitászigazgatója rövid beszámolót tartott a Devecserben és Kolontáron történt tragédiáról és az ottani mentésben, segítségnyújtásban végzett munkájukról.

Indulás után beszélgetés, ismerkedés a többi csoport tagjaival. A téma az országot, a vidékünket ért tragédia volt. Ezt követően rózsafüzért imádkoztunk a vörösiszap károsultjaiért, betegeiért és halottaiért, majd Mária-énekeket énekeltünk, és hamarosan meg is érkezünk a Rév Szenvedélybeteg-segítő Szolgálathoz, ahol pogácsával, teával, kávéval fogadtak bennünket. Meglepő volt a számunkra, hogy csupa fiatal segítővel találkoztunk. A szintén fiatal vezető beszámolót tartott munkájukról. Elmondta, ők ingyenes tanácsadással foglalkoznak. Főleg drogosok, alkoholisták járnak hozzájuk különböző foglalkozásokra, amelyeket szakemberek vezetnek, de egyénileg is foglalkoznak a betegekkel. Hangsúlyozta, hogy ezek valóban beteg emberek. Összetételük vegyes, a legelesettebbtől a magasabb képesítéssel rendelkezőkig. Alapfeltétel,

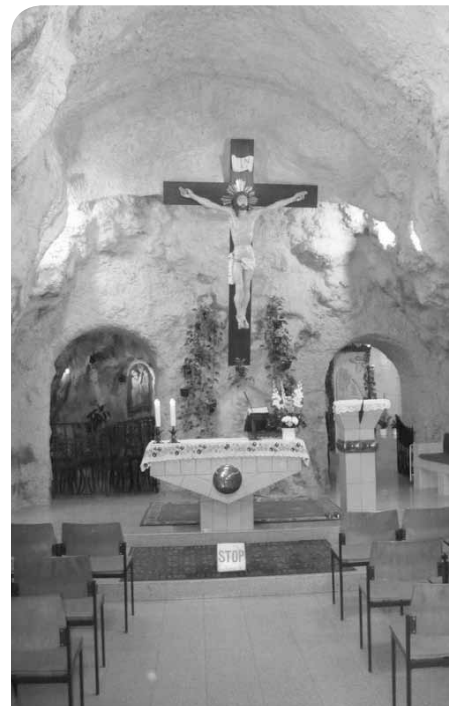
hogy a „beteg” maga akarja a gyógyulást. Ezt bizonyítsa azzal, hogy „tisztán” és pontosan megy a foglalkozásokra. Ez bizony nem mindig sikerül, mint mondta, ezeknek az emberek nem erősségük a megbízhatóság. Ezen próbálnak először segíteni, aztán jön a további kezelés. Különböző programjaik vannak. Egyik programjuk az volt, hogy a Gellért-hegy barlangjaiban és egyéb helyeken őket próbálták megszólítani, segíteni nekik visszatalálni a társadalomba, lemondva a drogról vagy italról.

Arról is beszélt, hogy többféle szenvedélybetegség van, de a fenti kettő talán a leggyakoribb és legveszélyesebb.

Felvetődött, milyen jó lenne, ha Veszprémben is alakulna Rév szenvedélybeteg-szolgálat, amely az országban több városban is van.

Ezután a karitászközpontból jött oda két munkatárs, akik az EU-s csomagok (az Európai Unió által a rászorulóknak biztosított élelmiszer-csomagok) szétosztásáért felelősek, sokat dolgoznak, mivel először a különböző csoportok igényeit mérik fel, majd az igényelt anyagokat továbbítják az egyházmegyékhez, azok adják tovább a plébániái csoportoknak. Mindez nagyon sok adminisztratív munkával is jár. A mi plébániánk karitászcsoportja is oszt ki EU-s csomagokat.

Ezzel a szakmai rész be is fejeződött, ebédeltünk, majd a sziklakápolnában

szentmisén vettünk részt. Nagy élmény volt annak is, aki volt már ott, és annak is, aki nem. A rendház főnöke köszöntött bennünket, majd ő gyóntatott, és egy másik atya tartotta szentmisét, szentbeszédet. Mise után részletesen megnéztük a kápolnát, majd egy kellemes órát töltöttünk a Citadellán, élvezve az egész várost bemutató kilátást. Hazafelé szintén imádkoztunk, énekeltünk, lelkiükben gazdagodva értünk haza.

BL-né

fotó: Lanczmann Zita

Ünnepre készülünk...

Kedves Testvérek!

Ünnepre készülve szépítjük, építjük templomunkat. November első hetében kezdik el a vállalkozók a bejárati tér javítási, festési munkáit. Ebben a körben kívánjuk kijavíttatni a hibás, törött burkolólapokat – hála Istennek, van belőlük tartalék – nemcsak az előtérben, hanem a templomhajóban is. Ez néhány napos kellemetlenség jár majd. Nem lesz

használható a főajtó, kb. 10-12 napig az oldalajtót kell igénybe venni. A cserélt, javított kövekre 2-3 napig nem szabad lépni, azokat elkerítjük erre az időre.

Ezekkel a munkákkal párhuzamosan kezd el az asztalos az oldalkápolna külső ablakainak a cseréjét, valamint a bejárati ajtó felújítását. Az ajtót leszerelve műhelybe viszik, helyére ideiglenes ajtó kerül.

A múlt számban már jeleztem, hogy

a hangosítás felújítását határoztuk el. Ez a munka is kezdődik. A rendszer megépítése kb. 1 hetet vesz igénybe, behangolása, beállítása a következő hetek tapasztalatai alapján történik meg.

Kérem a kedves Testvéreket, fogadják megértéssel a kellemetlenségeket, a munkák okozta esetleges kényelmetlenséget.

Stumpfhauser József

Hejj! Devecser, Kolontár

Hejj! Devecser, Kolontár
Érted kong a kolomp már
Szól a Pásztor: ne, Te! Ne!
Libera nos Domine

Megcsaltak és feláldoztak,
Felfalnak, mind falatoznak
Betrappol a vörös ördög:
Fehér bárány ásd a gödröd
Vess a marólúgba ködmönt
Tűzzel, jéggel bélelt öltönt
Te rogamus, audi nos!
Vörös-horda letapos

Vörös bőrből aktatáska
Kégeti a bankszámla
Lepírítja bőrödöt
Önnön húsod eheted
Vörös iszap testeden
Véres nyálad: történelem

Kínból hegyet építettél
Golgotával megmérettél
Szorgalommal mivé lettél
Mít vétettél, mit vétettél
Fához kötött almásderes
Két pont között nyílegyenes
Nyihogása tűztől vemhes
Consummatum est-keserves

Kitárul a mocskok-öböl
Odasújt a vörös ököl
Zúg és zeng az iszap alja
Létünk hú erezet-rajza
Szertefutó gyökereink
Parti málló múlt-köveink

Behódolva nincs nagyság
Cselédből sosem lesz „nagysád”
Szorgalommal mivé lettél
Mít vétettél, mit vétettél
A halállal feküdtél, de
ÉLETRE ÍTÉLTETTÉL!

Hejj! Devecser, Kolontár
Érted kong a kolomp már
Szól a Pásztor: ne, Te! Ne!
Libera nos Domine

2010. október. 20.
Wéber Tünde

JÓ SZÜLŐVÉ VÁLNI

**„Jó szülővé válni nem bizonyos módszerek elsajátítása által lehet,
hanem megfelelő szívbéli hozzáállással”
(dr. Kemény János és Szilvia).**

Neveljünk erős személyiségeket címmel gyereknevelési napot szervez a Kapcsolat Szerviz Közhasznú Egyesület november 20-án a Regina Mundi Plébánián (8200 Veszprém, Dózsa György út 9.).
Jelentkezni a www.csaladokhaza.hu honlapon vagy e-mailben az iroda@csaladokhaza.hu címen vagy telefonon a +36-20/239-84-71 telefonszámon lehet.

November 13-án elindul a „Míg föl nem kél a hajnalcsillag” című bibliodráma-sorozat a Regina Mundi Plébánián (8200 Veszprém, Dózsa György út 9.). Jelentkezni a www.csaladokhaza.hu honlapon vagy e-mailben az iroda@csaladokhaza.hu, vassmag@freemail.hu címeken, telefonon a +36-30/533-41-47 számon lehet.

Kitekintő

Márfi Gyula érsek fogadta Orbán Viktor miniszterelnököt

Márfi Gyula veszprémi érsek szeptember 28-án fogadta Orbán Viktor miniszterelnököt.

Márfi Gyula érsek a Magyar Kurír kérdésére elmondta: a találkozó a miniszterelnök kezdeményezésére jött létre. A szűk körű megbeszélésen az egyházak társadalmi szerepéről, a hitoktatás helyzetéről és társadalompolitikai témákról esett szó. A munkahelyek megőrzése kapcsán gazdaságpolitikai kérdésekről is szó esett.

A Szentatya magyarul emlékezett meg a vörösiszap-ömlés áldozatairól és károsultjairól

„Szeretettel köszöntöm a magyar híveket, különösen azokat, akik Miskolcra, Tesmagróra, Gödröre, Dányra és Kislétára jöttek. Megemlékezem a kolontáriakról, akiknek el kellett hagyniuk otthonukat és mindenkiről, akiket a mérgező iszap sújtott. Imáimba zárom azokat, akik életüket veszítették. Szívesen adom apostoli áldásomat rátok és mindazokra, akik az érintettek segítségére sietnek. Dicsértessék a Jézus Krisztus!” – mondta a Szentatya az október 13-ai, szerdai általános kihallgatáson részt vevő magyar híveknek. A Szent Péter-bazilika előtti

téren tartott pápai általános kihallgatáson az egri főegyházmegyéjéből a váci egyházmegyéjéből, a hajdúdorogi görög katolikus egyházmegyéjéből és a szlovákiai besztercebányai egyházmegyéjéből érkezett zarándokok voltak jelen. Magyar Kurír/katolikus.hu

„Legyetek Isten hírnökei az emberek között” – a pápa buzdítása a szeminaristákhoz

XVI. Benedek pápa október 18-án kelt személyes hangú levelet intézett a szeminaristákhoz, az idén befejeződött papság éve alkalmából.

Leveleiben a Szentatya visszaemlékezett rá, hogy 1944-ben, amikor behívták katonai szolgálatra, kifejtette, hogy pap akar lenni. A hatóságok azt válszolták: az „új, náci Németországban” nincs szükség papokra. A pápa azonban tudta, hogy a náci örület által okozott óriási pusztulást követően még sokkal nagyobb szüksége lesz az országnak papokra, mint valaha.

Ma is sokan gondolják, hogy a papi hivatás már a múlté, nincs jövője. Ezzel szemben az embereknek mindig szükségük lesz Istenre, a technika által uralt, globalizált világban is. Aki pap akar lenni, mindenekelőtt legyen Isten embere – írja többek között a Szentatya.

KÖSZÖNET

A Veszprémi főegyházmegye dr. Márfi Gyula veszprémi érsek atya rendelkezése alapján 2010. október 16–17-én, szombat–vasárnap rendkívüli gyűjtést hirdetett egyházmegyénk minden templomában a vörösiszap-áradás áldozatainak megsegítésére. A Regina Mundi-plébániatemplomban **740 000 Ft** gyűlt össze, melyet továbbítottunk a rászoruló családok megsegítésére a kedves hívek jószívű adakozásának köszönhetően. Hálás szívvel köszönjük a kedves testvérek nagylelkű és bőkezű adakozását.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,

Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Lapzárta: minden hónap 20-án

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai novemberre:

Általános: Hogy mindazok, akik a kábitószerek és egyéb függőségi formák áldozatai, a keresztény közösség támogatásának köszönhetően az üdvözítő Isten hatalmában erőt találjanak életük gyökeres megváltoztatásához.

Missziós: Hogy Latin-Amerika országai folytassák a püspökeiktől javasolt világmissziót, és építsék be Isten népének egyetememes missziós feladataiba.

November 5. **Szent Imre hercegnek**, a magyar fiúifjúság védőszentjének az ünnepe.

November 9-én a **lateráni bazilika felszentelését** ünnepeljük. Ez a templom a pápák címtemploma, a felszentelésének a megünneplésével kifejezzük a közösségünket a pápával.

TETŐTÉRI ESTÉK A TIHANYI

BENCÉS APÁTSÁGBAN:

Mit ér a művész, ha magyar? címmel Fekete György belsőépítész, akadémikus, prof. emeritus tart előadást november 12-én 17 órakor.

ÚJ KÁNTOR

November 1-jén változás történt a liturgikus-zenei életünkben. Örömmel hirdetjük, hogy egyházközségünk meghirdetett kántori állását **Kicsák Tamás** kántor úr betöltötte. Személyével kapcsolatos információkat és bemutatkozást a Regina Krónika decemberi számában olvashatunk. Fogadjuk nagy szeretettel és tisztelettel. Egyúttal megköszönjük Almásy Andrásnak, Lendvai Istvánnak és Rostetter Magdolnának az eddigi áldozatos segítségét.

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert a keresztségben újjászülettek: *Ivánfai Kolos* szeptember 26-án, *Bacsák-Penkert Kristóf Mihály* október 17-én, *Fodor Barna* október 17-én, *Takács Eszter* október 24-én

...mert szentségi házasságot kötöttek: *Kertész Gyula Levente* és *Ládonyi Zsuzsanna* október 16-án

...mert az örök hazába költöztek: *Kajtár Józsefné Vereskuti Mária* október 1-jén, *Mustos Imréné Osváth Ilona* október 6-án, *Molnár Lászlóné Tamás Katalin* október 7-én, *Vértes Emil Géza* október 6-án, *Kovács Mihályné Horváth Erika* október 11-én, *Neusinger Sándorné Kertai Edit* október 12-én, *Jákói Lajosné Rémai Olga Anna* október 14-én, *Németh Sándor* október 27-én, *Gacza Anna* október 28-án, *Ráber Béla Károly* október 28-án

KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangelium
nov. 14.	Mal 3,19–20a	2Tessz 3,7–12	Lk 21,5–19
nov. 21.	2Sám 5,1–3	Kol 1,12–20	Lk 23,35–43
nov. 28.	Iz 2,1–5	Róm 13,11–14	Mt 24,37–44
dec. 5.	Iz 11,1–10	Róm 15,4–9	Mt 3,1–12

November 11-én Tours-i Szent Márton ünnepe, aki sokat fáradozott a papság műveltségének emeléséért és a szegényekért.

November 14-én 17 órakor **egyházi kórusok hangversenye** lesz **Szent Cecília tiszteletére a Szent Margit-templomban**. 18 órakor ünnepi szentmise a kórusok részvételével. Mise után a **Szilágyi Harangegyüttes** CD-bemutató hangversenye lesz.

November 19. **Árpád-házi Szent Erzsébet** ünnepe, aki a felebaráti szeretet nagy szentje. Ünnepehez kapcsolódóan a következő vasárnapon, 21-én tartjuk a karitász javára történő szokásos **országos gyűjtést**.

November 21. az utolsó évközi vasárnap, **Krisztust, a mindenség királyát ünnepeljük**. A délelőtt 11 órai szentmisét követően

imádkozzuk el a Jézus szíve litániát a felajánló imával.

November 22. **Szent Cecéliának**, az egyházi zene védőszentjének az emléknapja.

November 28-án du. 3 órakor tartja az **egyházközségi képviselő-testület** a soron következő rendes gyűlését.

November 28-án kezdődik az **új egyházi év**, advent 1. vasárnapjával. „A” liturgikus év lesz, ami azt jelenti, hogy a vasárnapi evangéliumi szakaszokat általában Szent Mátétól olvassuk.

Advent folyamán minden hétköznap **hajnali szentmisét** mondunk reggel 6 órakor. A szokásos reggel 7 órai szentmisék elmaradnak.